

vitam deniq; & sanguinem, sed cum scriptum sit,
Deo magis est obediendum, quam hominibus,
non posse se suam conscientiam aliter saluam &
incolumem retinere, quam si eatenus se & sua
scripta cognitioni Casarea Maiestatis, & Ordinū
Imperij subiciat, quatenus cognitio illa iuxta
verbi diuini testimonia instituat. Ergo, inquit
Brandeburgicus Elector, tu non vis cedere, Lu-
there, nisi conuincaris sacris literis? Hec, inquit
Lutherus, Elector Clementissime, summa est ser-
tentia & orationis mea. Atq; ita discessum fuit.
Trenirensis autem adhibitis quibusdam familiari-
bus cepit priuatim agere cum Lutherō, sed fru-
stra. Eadem enim de iisdem constanter & animo-
se Lutherus semper repetijt. Postero die signifi-
catur Lutherō, Casarem prorogasse fidem publi-
cam, & adiecisse bidui spaciam, ut commodius
cum eo de precipuis rebus differi posset. Ea in re
Trenirensis operam suam nauat fideliter, & solus
cum Lutherō agit, petens, ut ipse pro suo iudicio
indicaret, quomodo medendum sit tam graui & pe-
riculoso incendio. Lutherus respondet, Gama-
lielis Consilium, Act. 5. esse omnium optimum,
Si res hac ex Deo sit, non posse eam conuelli, si ve-
rò ex hominibus sit, sua sponte eam corruituram
esse, seq; cerio scire, intra biennium aut triennium
suam doctrinam, si non sit à Deo, collapsuram
esse ultro. Trenirensis rursum inquit, tua scripta
futuro Concilio si summittas, quid facies, si articuli
certi

certi